

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně - pobočka ve Zlíně rozhodl po provedeném hlavním líčení dne 10. června 2024 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Ivo Vaicenbachera a Ing. Petra Veneného

takto:

Obžalovaní:

R.K., narozený XXXXX v XXXXX v SR, státní příslušník Slovenské republiky, bytem XXXXX,

I.B., narozený XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, datová schránka XXXXX,

XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX,

XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX,

uznávají se vinnými, že

společně s odsouzenými A.F. a společností XXXXX, o jejichž vině již bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 16. 2. 2023, č. j. 61 T 3/2023-672,

1) obžalovaný I.B. jako jednatel společnosti XXXXX v době od 2. 12. 2017 do 10. 10. 2020 přijal do účetnictví společnosti XXXXX účetní doklady v celkové hodnotě 81 214 232 Kč (vč. DPH), které vystavil odsouzený A.F., narozený XXXXX, jménem společnosti XXXXX., IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

Dodavatel	Daňový doklad	DUZP	Základ daně	DPH
XXXXX.	2017063	02.12.2017	1 900 000,00 Kč	399 000,00 Kč
XXXXX.	2017064	21.12.2017	39 800,00 Kč	8 358,00 Kč
XXXXX.	2018005	20.01.2018	1 460 000,00 Kč	306 600,00 Kč
XXXXX.	2018013	04.02.2018	1 460 000,00 Kč	306 600,00 Kč
XXXXX.	2018020	25.03.2018	1 680 000,00 Kč	352 800,00 Kč
XXXXX.	2018026	07.04.2018	1 680 000,00 Kč	352 800,00 Kč
XXXXX.	2018035	26.05.2018	2 042 400,00 Kč	428 904,00 Kč
XXXXX.	2018042	16.06.2018	1 637 600,00 Kč	343 896,00 Kč
XXXXX.	2018047	28.07.2018	1 637 600,00 Kč	343 896,00 Kč
XXXXX.	2018058	26.08.2018	2 989 200,00 Kč	627 732,00 Kč
XXXXX.	2018066	15.09.2018	1 913 600,00 Kč	401 856,00 Kč
XXXXX.	2018074	27.10.2018	2 247 800,00 Kč	472 038,00 Kč
XXXXX.	2018081	17.11.2018	2 214 400,00 Kč	465 024,00 Kč
XXXXX.	2018095	08.12.2018	2 306 400,00 Kč	484 344,00 Kč
XXXXX.	2019005	26.01.2019	1 821 600,00 Kč	382 536,00 Kč
XXXXX.	2019012	02.02.2019	2 005 600,00 Kč	421 176,00 Kč
XXXXX.	2019021	31.03.2019	2 097 600,00 Kč	440 496,00 Kč
XXXXX.	2019031	13.04.2019	2 318 400,00 Kč	486 864,00 Kč
XXXXX.	2019042	18.05.2019	2 373 600,00 Kč	498 456,00 Kč
XXXXX.	2019052	15.06.2019	2 097 600,00 Kč	440 496,00 Kč
XXXXX.	2019062	27.07.2019	2 465 600,00 Kč	517 776,00 Kč
XXXXX.	2019072	18.08.2019	3 284 400,00 Kč	689 724,00 Kč
XXXXX.	2019082	07.09.2019	2 465 600,00 Kč	517 776,00 Kč
XXXXX.	2019092	26.10.2019	1 968 800,00 Kč	413 448,00 Kč
XXXXX.	2019101	30.11.2019	1 968 800,00 Kč	413 448,00 Kč
XXXXX.	2019111	28.12.2019	1 784 800,00 Kč	374 808,00 Kč
XXXXX.	2020006	25.01.2020	1 030 400,00 Kč	216 384,00 Kč
XXXXX.	2020018	02.02.2020	1 766 400,00 Kč	370 944,00 Kč
XXXXX.	2020027	30.03.2020	1 214 400,00 Kč	255 024,00 Kč
XXXXX.	2020038	18.04.2020	892 400,00 Kč	187 404,00 Kč
XXXXX.	2020045	23.05.2020	1 416 800,00 Kč	297 528,00 Kč
XXXXX.	2020056	13.06.2020	1 140 800,00 Kč	239 568,00 Kč
XXXXX.	2020073	25.07.2020	2 870 400,00 Kč	602 784,00 Kč
XXXXX.	2020086	09.08.2020	1 692 800,00 Kč	355 488,00 Kč
XXXXX.	2020098	28.09.2020	1 763 640,00 Kč	370 364,40 Kč
XXXXX.	2020107	10.10.2020	1 469 960,00 Kč	308 691,60 Kč
celkem			67 119 200,00 Kč	14 095 032,00 Kč

a takto obžalovaný I.B. učinil přesto, že věděl, že uvedené fakturace slouží pouze k neoprávněnému snížení daňové povinnosti společnosti XXXXX a nikoli k její ekonomické činnosti a že mu za tato plnění poskytnuté finanční prostředky budou v podstatné části v hotovosti vráceny, v rozporu s § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění, zahrnul tyto účetní doklady (či je nechal zahrnout) do přiznání k dani z přidané hodnoty společnosti XXXXX za zdaňovací období měsíců prosince 2017 až října 2020, podaných u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno I. takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

zdaňovací období	datum podání FÚ	v DaP neoprávněně uplatněný odpočet DPH
prosinec 2017	24.01.2018	407 358,00 Kč
leden 2018	23.02.2018	306 600,00 Kč
únor 2018	22.03.2018	306 600,00 Kč
březen 2018	24.04.2018	352 800,00 Kč
duben 2018	24.05.2018	352 800,00 Kč
květen 2018	25.06.2018	428 904,00 Kč
červen 2018	24.07.2018	343 896,00 Kč
červenec 2018	27.08.2018	343 896,00 Kč
srpen 2018	24.09.2018	627 732,00 Kč
září 2018	25.10.2018	401 856,00 Kč
říjen 2018	26.11.2018	472 038,00 Kč
listopad 2018	20.12.2018	465 024,00 Kč
prosinec 2018	25.01.2019	484 344,00 Kč
leden 2019	25.02.2019	382 536,00 Kč
únor 2019	25.03.2019	421 176,00 Kč
březen 2019	25.04.2019	440 496,00 Kč
duben 2019	27.05.2019	486 864,00 Kč
květen 2019	24.06.2019	498 456,00 Kč
červen 2019	25.07.2019	440 496,00 Kč
červenec 2019	26.08.2019	517 776,00 Kč
srpen 2019	25.09.2019	689 724,00 Kč
září 2019	25.10.2019	517 776,00 Kč
říjen 2019	25.11.2019	413 448,00 Kč
listopad 2019	27.12.2019	413 448,00 Kč
prosinec 2019	27.01.2020	374 808,00 Kč
leden 2020	25.02.2020	216 384,00 Kč
únor 2020	25.03.2020	370 944,00 Kč
březen 2020	27.04.2020	255 024,00 Kč
duben 2020	25.05.2020	187 404,00 Kč
květen 2020	25.06.2020	297 528,00 Kč
červen 2020	21.07.2020	239 568,00 Kč
červenec 2020	25.08.2020	602 784,00 Kč
srpen 2020	25.09.2020	355 488,00 Kč
září 2020	26.10.2020	370 364,40 Kč
říjen 2020	25.11.2020	308 691,60 Kč
celkem		14 095 032,00 Kč

v důsledku čehož obžalovaný I.B. neoprávněně uplatněnými nároky na odpočet DPH způsobil České republice škodu v celkové výši 14 095 032 Kč,

2) obžalovaná XXXXX jednáním svého jednatele I.B. v rámci své činnosti a ve snaze o majetkový prospěch spočívající v daňovém zvýhodnění v době od 2. 12. 2017 do 10. 10. 2020 přijala do svého

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

účetnictví účetní doklady v celkové hodnotě 81.214.232 Kč (vč. DPH), které vystavil odsouzený A.F., nar. XXXXX, jménem společnosti XXXXX., IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, tak, jak je specifikováno shora v bodě 1),

a takto učinila přesto, že uvedené fakturace sloužily pouze k neoprávněnému snížení její daňové povinnosti a nikoli k její ekonomické činnosti a že za tato plnění poskytnuté finanční prostředky byly jejímu jednatele I.B. v podstatné části v hotovosti vráceny, v rozporu s § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění, zahrnula tyto účetní doklady do přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců prosince 2017 až října 2020, podaných u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště Brno I tak, jak je specifikováno shora v bodě 1),

v důsledku čehož neoprávněně uplatněnými nároky na odpočet daně z přidané hodnoty způsobila České republice škodu v celkové výši 14.095.032 Kč,

3) obžalovaná XXXXX jako právní nástupce právnické osoby XXXXX, kterou se stala na základě notářského zápisu ze dne 11. 10. 2021 sepsaného JUDr. Lubomírem Mikou, notářem se sídlem v Brně, kterým bylo schváleno rozdělení společnosti XXXXX formou rozdělení odštěpení sloučením dle § 243 a násl. zákona o přeměnách obchodních společností a družstev, jednáním jednatele společnosti XXXXX I.B. v rámci její činnosti a ve snaze o majetkový prospěch spočívající v daňovém zvýhodnění v době od 2. 12. 2017 do 10. 10. 2020 přijala do svého účetnictví účetní doklady v celkové hodnotě 81.214.232 Kč (vč. DPH), které vystavil odsouzený A.F., nar. XXXXX, jménem společnosti XXXXX., IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, tak jak je specifikováno shora v bodě 1),

a takto učinila přesto, že uvedené fakturace sloužily pouze k neoprávněnému snížení její daňové povinnosti a nikoli k její ekonomické činnosti a že za tato plnění poskytnuté finanční prostředky byly jednatele I.B. v podstatné části v hotovosti vráceny, v rozporu s § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění, zahrnula tyto účetní doklady do přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců prosince 2017 až října 2020, podaných u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště Brno I tak, jak je specifikováno shora v bodě 1),

v důsledku čehož neoprávněně uplatněnými nároky na odpočet daně z přidané hodnoty způsobila České republice škodu v celkové výši 14 095 032 Kč,

4) obžalovaný R.K. ve spolupráci s odsouzenými L.M., nar. XXXXX, a M.V., nar. XXXXX, o jejichž trestné činnosti bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 18. 4. 2024, č. j. 34 T 31/2024-202, který nabyl právní moci 18. 4. 2024, a obžalovaným J.P., nar. XXXXX, vůči kterému je i nadále vedeno trestní stíhání a jehož vina dosud nebyla zákonným způsobem prokázána, a tedy ani rozhodnutím soudu vyslovena, v úmyslu snížit vysokou daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty daňovým subjektům:

- P.B., nar. XXXXX, jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 22. 3. 2023, č.j. 3 KZV 7/2023-23,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání dosud nebylo ukončeno a jejíž vina dosud nebyla zákonným způsobem prokázána,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele J.P., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 20. 4. 2023, č.j. 3 T 22/2023-388,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele V.K., nar. XXXXX, bylo podmíněně zastaveno usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 8. 8. 2022, č.j. 3 KZV 33/2022-15,

- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele Z.B. bylo podmíněně zastaveno usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 26. 1. 2023, č.j. 3 KZV 38/2022-60,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele M.D., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, č. j. 68 T 12/2022-417 ze dne 1. 11. 2022,

a dále v úmyslu snížit vysokou daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty prostřednictvím společnosti XXXXX., IČO: XXXXX (jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele A.F. bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 16. 2. 2023, č.j. 61 T 3/2023-672), daňovým subjektům:

- M.K., nar. XXXXX, jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 30. 11. 2023, č.j. 3 KZV 39/2023-11,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele L.M., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 18. 1. 2024, č.j. 61 T 14/2023-452,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele M.K., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně č.j. 4 T 111/2023-326 ze dne 6. 2. 2024,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele J.P., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, č. j. 68 T 8/2022-361 ze dne 22. 8. 2022,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele J.K., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 52 T 142/2022 ze dne 2. 11. 2022,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele M.H., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti č.j. 18 T 148/2022-241 ze dne 23. 1. 2023,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele A.J., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži č.j. 3 T 50/2023-265 ze dne 16. 5. 2023,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele L.P., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Okresního soudu v Přerově č.j. 4 T 3/2023-243 ze dne 31. 1. 2023,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele M.D., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, č. j. 68 T 12/2022-417 ze dne 1. 11. 2022,
- XXXXX, IČO: XXXXX, jejíž trestní stíhání a trestní stíhání jejího jednatele J.D., nar. XXXXX, bylo ukončeno rozsudkem Okresního soudu v Přerově sp. zn. 4 T 41/2023 ze dne 19. 6. 2023,

v době od 1.12.2017 do 10.10.2020 pro daňové subjekty P.B., XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX., vystavil či nechal vystavit faktury v celkovém rozsahu 167 949 011,87 Kč na údajné dodávky zboží či služeb jménem „nárazníkových“ společností XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, které ovládal prostřednictvím statutárních orgánů v postavení „bílých koní“,

a současně ve snaze o vyhnutí se přiznání vysoké daňové povinnosti společností XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, související s fakturovanými dodávkami zboží či služeb shora uvedeným odběratelům, nechal zahrnout do jejich účetnictví přijaté faktury

v celkové hodnotě 181.879.171,91 Kč za údajné dodávky zboží a služeb, vystavené obchodními společnostmi na pozici „ztracených obchodníků“:

- XXXXXIČO: XXXXX,
- XXXXXIČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,
- XXXXX, IČO: XXXXX,

rovněž účelově registrovanými na osoby plnící úlohy „bílých koní“, které si ve skutečnosti obžalovaný R.K. sám ovládal a řídil, jakož i za údajné vzájemné dodávky zboží a služeb mezi společnostmi XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX,

a přestože obžalovaný R.K. věděl, že fakturované dodávky zboží či služeb nebyly těmito společnostmi fakticky provedeny, nechal přijaté fakturace ve zdaňovacím období měsíců prosince 2017 až října 2020 zahrnout do příznání k dani z přidané hodnoty společností XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, které byly podány Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 8 a Prahu 10, Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územním pracovištěm Brno I a Brno III., Finančnímu úřadu pro Zlínský kraj, Územnímu pracovišti ve Zlíně, čímž za společnosti XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, v rozporu s § 72 zákona o DPH uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, a současně tak dodáním dokladů, vystavených společnostmi XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, jak jsou specifikovány v příloze číslo 3 této obžaloby, umožnil daňovým subjektům:

- P.B., XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX,

a prostřednictvím fakturačního mezičlánku XXXXX. daňovým subjektům:

- M.K., XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX,

aby neoprávněným snížením svých daňových povinností na DPH, ke kterému došlo v důsledku zahrnutí obžalovaným R.K. zjištěných či zprostředkovaných nepravdivých dokladů o údajně přijatých plněních do jejich příznání k DPH, způsobily České republice škodu v celkové výši 29.493.037,21 Kč,

5) obžalovaný R.K., v úmyslu zastřít původ peněz a vytvořit možnost s nimi nekontrolovaně nakládat, nejméně v období od měsíce prosince 2017 do konce roku 2020 přijal na účty „narázníkových“ společností XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, ke kterým neměl oficiálně žádný vztah, ani dispoziční právo nakládat s jejich účty, které si však ve skutečnosti sám ovládal a řídil, platby v celkové výši 150.814.029,08 Kč od plátců P.B., XXXXX., XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, kterými bylo hrazeno fiktivní zdanitelné plnění, jehož jediným účelem bylo neoprávněné snížení DPH těmito subjekty,

takto přijaté finanční prostředky nejméně v celkové částce 150.473.873,94 Kč vždy obratem bez právního důvodu prostřednictvím internetbankingu sám či prostřednictvím jiné osoby převedl na účty různých českých a slovenských společností (např. na účty společností XXXXX, XXXXX,

XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX), které také ve skutečnosti sám ovládal a řídil, a mezi kterými vytvořil kolotoč různých bezhotovostních převodů a plateb,

a současně takto převáděné finanční prostředky z různých účtů uvedených společností sám či prostřednictvím odsouzených L.M., nar. XXXXX, a M.V., nar. XXXXX, o jejichž trestné činnosti bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 18. 4. 2024, č. j. 34 T 31/2024-202, který nabyl právní moci 18. 4. 2024, a obžalovaného J.P., nar. XXXXX, vůči kterému je i nadále vedeno trestní stíhání a jehož vina dosud nebyla zákonným způsobem prokázána, a tedy ani rozhodnutím soudu vyslovena, kterým za tímto účelem předával platební karty od jednotlivých bankovních účtů, v hotovosti vybíral a po odečtení vlastní provize vracel bez dokladu zpět A.F. (nejméně 128.742.450 Kč jako vratku finančních prostředků zaplacených společnostmi XXXXX za vystavené fakturace na údajně dodaná plnění) či jiným údajným odběratelům zboží a služeb fakturovaných za účelem snížení daňové povinnosti těchto odběratelů,

tedy

obžalovaní I.B. (jednáním popsaným shora v bodě 1), XXXXX (jednáním popsaným shora v bodě 2), XXXXX (jednáním popsaným shora v bodě 3):

úmyslným společným jednáním více osob zkrátili daň a spáchali takový čin ve velkém rozsahu,

obžalovaný R.K.:

úmyslným společným jednáním více osob zkrátil daň a spáchal takový čin nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu **(jednáním popsaným shora v bodě 4),**

úmyslným společným jednáním více osob na sebe a na jiné převedl, přechovával a užíval věc, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky, spáchal takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zvláště závažného zločinu a získal takovým činem pro sebe nebo pro jiného prospěch velkého rozsahu **(jednáním popsaným shora v bodě 5),**

čímž spáchali

obžalovaný I.B. (v bodě 1)

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalované XXXXX (v bodě 2), XXXXX (v bodě 3)

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 9 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen zákon o TOPO),

obžalovaný R.K.:

(v bodě 4)

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

(v bodě 5)

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

Za to se odsuzují:

Obžalovaný R.K.:

Za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, zločin legalizace výnosu z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea první odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. c) trestního zákoníku a sbíhající se přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 12. 2022, č. j. 2 T 79/2019-2723, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 67 To 90/2023-2785,

podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, § 43 odst. 2 trestního zákoníku, § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pěti) let**.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1 trestního zákoníku **k peněžitému trestu** ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba podle § 68 odst. 2 trestního zákoníku činí 6 000 Kč, tedy k peněžitému trestu v celkové výměře **3 000 000 Kč**.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů v obchodních korporacích ve výměře **30 měsíců**.

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 12. 2022 č. j. 2 T 79/2019-2723, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 67 To 90/2023-2785 týkající se obžalovaného R.K., jakožto i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahující navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný I.B.:

Podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 3 (tři) let**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pěti) let**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1 trestního zákoníku **k peněžitému trestu** ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba podle § 68 odst. 2 trestního zákoníku činí 7 000 Kč, tedy k peněžitému trestu v celkové výměře **3 500 000 Kč**.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů a člena statutárního orgánu v obchodních korporacích ve výměře **5 (pěti) let**.

Obžalovaná XXXXX:

Podle § 19 zákona č. 418/2011 Sb., § 71 odst. 1 trestního zákoníku k trestu **propadnutí náhradní hodnoty** - finančních prostředků ve výši 55 555,68 Kč, které jsou složeny na účtu Policie ČR Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, č. 6015-28036881/0710

Podle § 20 zákona č. 418/2011 Sb. k trestu **zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu reklamní činnosti a marketingu **na dobu 7 (sedmi) let**.

Obžalovaná XXXXX

Podle § 18 odst. 1, odst. 2 zákona č. 418/2011 Sb., § 68 odst. 1 trestního zákoníku **k peněžitému trestu** ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 7 000 Kč tedy k peněžitému trestu v celkové výměře **3 500 000 Kč**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou obžalovaní R.K., I.B. a společnosti XXXXX povinni společně a nerozdílně zaplatit na náhradě majetkové škody poškozené České republice zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj částku 13 695 032 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená Česká republika zastoupená Finančním úřadem pro Zlínský kraj odkazuje se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení, a to především prohlášením viny ve vztahu k trestné činnosti i ve vztahu ke právní kvalifikaci u všech obžalovaných a listinnými důkazy, byly zjištěny skutečnosti, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku. U obžalovaných právnických osob XXXXX a XXXXX odůvodnění odpadá, protože ve smyslu ustanovení § 129 odst. 2 trestního řádu se po vyhlášení rozsudku obě obžalované právnické osoby a státní zástupkyně vzdaly práva odvolání a prohlásily, že netrvají na vyhotovení odůvodnění. Ze strany právnické osoby XXXXX se vzdání práva odvolání týká výroku o vině a trestu.
  2. Jak již bylo řečeno shora, u hlavního líčení všichni obžalovaní prohlásili vinu týkající se trestné činnosti a právní kvalifikace, přičemž prohlášení viny bylo soudem po předchozím kladném vyjádření státní zástupkyně přijato ve smyslu ustanovení § 206c odst. 4 trestního řádu. Vina obžalovaných však není prokázána jen prohlášením viny z jejich strany, vina je rovněž jednoznačně prokazována listinnými důkazy, přičemž je v souladu s výpověďmi svědků, kteří byli vyslechnuti v přípravném řízení.
  3. Obžalovaný I.B. svým jednáním, kdy jako jediný jednatel společnosti XXXXX, do účetnictví, kontrolních hlášení a příznání k DPH tohoto daňového subjektu zahrnul (či nechal zahrnout) faktury vystavené společností XXXXX., ačkoli si byl vědom skutečnosti, že tyto faktury a částky jimi fakturované neodpovídají deklarované hodnotě uskutečněného zdanitelného plnění (poskytnutí reklamních služeb), neboť fakturované částky základu daně mu byly po odečtu drobné provize vráceny v hotovosti zpět, naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, a to ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (nejméně s odsouzeným A.F., který příslušné faktury vystavoval a který následně v hotovosti fakturované finanční prostředky I.B.vracel). Obžalovaný I.B. tak jednal v rozporu s § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, a neoprávněně tak snížil daň z přidané hodnoty společnosti XXXXX o celkovou částku 14.095.032 Kč, která přesahuje hranici velkého rozsahu dle § 138 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku.
  4. Obžalovaný R.K. svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy sám, či prostřednictvím dalších osob (zejména M.V. a L.M.) zajišťoval vystavování fiktivních faktur, sloužících k neoprávněnému (v rozporu s § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH) snižování daňových povinností společnosti XXXXX. (a jejím prostřednictvím dalších daňových subjektů
- Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

M.K., XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX) a dále přímo daňových subjektů XXXXX, P.B., XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, naplnil obžalovaný R.K. všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Vytýkaného jednání se dopustil společně s dalšími osobami formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a současně tedy i nejméně se dvěma dalšími osobami dle § 240 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (nejméně s odsouzeným A.F., obžalovanými M.V., L.M. a J.P., ale i s odsouzenými představiteli jednotlivých daňových subjektů, kteří jeho „služeb“ spočívajících v zajištění fiktivních faktur k účelovým a nepravdivým odpočtům DPH na vstupu využívali). Obžalovaný R.K. současně ovládal finanční tok s fakturacemi spojený, obžalovaným L.M., M.V. a J.P. totiž dával pokyny nejen k vystavování jednotlivých fakturací, ale rovněž k následným výběrům hotovostních prostředků z účtů společností, na které byly fakturované částky převáděny. Za tímto účelem přitom vytvořil celou síť bankovních účtů různých společností, mezi kterými docházelo k vzájemným přefakturacím (a převodům finančních prostředků), a to bez jakéhokoli ekonomického opodstatnění, bez jakékoli faktické podnikatelské činnosti takto zapojených subjektů (tj. nikoli pouze společností na pozici „narázníků“ XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, kteří primárně vystavovali fiktivní faktury pro skutečné podnikatelské subjekty XXXXX. a další, ale rovněž společností o jednu či více úrovní níže, které deklarovaly údajné dodání zboží či služeb právě oněm „narázníkovým“ společností, tj. např. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX). Rozsah neoprávněně snížených daňových povinností (na DPH), na kterém se obžalovaný R.K. podílel, dosahuje celkové částky 29 493 037,21 Kč, několikanásobně převyšující hranici velkého rozsahu (dle § 138 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku).

5. Dále obžalovaný R.K. svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 al. první, odst. 4 písm. b, odst. 5 písm. c) trestního zákoníku, opět formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Obžalovaný R.K. totiž – jak již bylo uvedeno – fakticky, sám či prostřednictvím dalších osob ovládal bankovní účty společností, přes které byly převáděny finanční prostředky z daňové trestné činnosti pocházející, a zajišťoval jejich následné přerozdělování – prvotními převody na další a další bankovní účty, jakož i jejich následným přebíráním od osob, kterým dával pokyny k hotovostním výběrům. Jelikož se tohoto jednání dopustil ve vztahu k peněžním prostředkům pocházejícím z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, je jeho jednání kvalifikováno dle písmene b) čtvrtého odstavce § 216 trestního zákoníku („ve vztahu k věci pocházející ze zvláště závažného zločinu“), vzhledem k celkové hodnotě „vypraných“ peněžních prostředků je jednání kvalifikováno rovněž dle odstavce 5 písmene c) téhož zákonného ustanovení.
6. Obžalovaní R.K. a I.B. se trestné činnosti dopustili v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, což je zřejmé především ze způsobu provedení trestné činnosti – zejména s přihlédnutím k tomu, že finanční prostředky, které byly v souvislosti s vystavovanými fakturacemi bezhotovostně převáděny údajným dodavatelům, byly obratem (resp. po několika dalších bezhotovostních převodech) vybírány a vráceny těm subjektům, které je za údajně provedené reklamní služby (či dodávky náhradních dílů a pneumatik) původně platily.
7. Obžalovaným R.K. a I.B. nalézací soud uložil trest v souladu s ustanoveními § 35–39 a dále dle § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Obecně lze konstatovat, že samotným smyslem a účelem trestu je ochrana společnosti před kriminalitou, přičemž primární zásadou stanovenou trestním zákoníkem je ve smyslu § 38 trestního zákoníku zásada přiměřenosti trestních sankcí. Pokud jde o ukládání trestu, pak rozhodujícím kritériem pro konkrétní uložený trest je charakter spáchaného

trestného činu, dále okolnosti spáchaného trestného činu včetně osoby pachatele, povaha a závažnost spáchaného trestného činu blíže určující hlediska, které jsou demonstrativně vypočtena v ustanovení § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Patří k nim především objektivní znaky blíže charakterizující spáchaný trestný čin, a to význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za kterých byl spáchán, míra zavinění pachatele, pohnutka, záměr a cíl a v neposlední řadě, jak je výše uvedeno, osoba pachatele. Podpurným hlediskem ve vztahu k povaze a závažnosti trestného činu jsou poměry pachatele, a to především v době ukládání trestu. Při ukládání trestu soud vychází ze zásady individualizace trestu a požadavku, aby druh uloženého trestu, jakož i výše, odrážel podstatné zvláštnosti konkrétního případu. Obecně lze konstatovat, že při ukládání trestu se vždy především zvažují povaha a závažnost spáchané trestné činnosti, poměry pachatele, jeho dosavadní způsob života, možnost nápravy a další okolnosti polehčující, případně přitěžující. Hlavním kritériem pro ukládání trestu je povaha a závažnost spáchaného trestného činu, která zahrnuje nejširší okruh skutečností týkajících se trestného činu. Nálezací soud konstatuje, že výše uvedená trestná činnost narušila zájem společnosti na ochraně vlastnictví, respektive na dodržování daňových povinností, a byl výrazně narušen fiskální zájem českého státu. Předmětná konkrétní trestná činnost spočívající v porušování daňových zákonů má velmi vysokou míru společenské škodlivosti, neboť reálně ohrožuje příjmy státu, kdy v případě výrazného porušování daňových zákonů by hrozila ztráta možnosti získat základní prostředky na výdaje státu, například sociální, zdravotní, obrannou politiku státu, čímž by hrozilo reálné ohrožení fungování státu. Na straně druhé soud u této konkrétní trestné činnosti neshledává jakékoliv skutečnosti, které by zvyšovaly speciální společenskou nebezpečnost. Pokud se týká obou obžalovaných, obžalování před spáchanou trestnou činností byli osobami netrestanými, a s ohledem na absenci bližších poznatků je nutno je považovat za osoby, které žily před trestnou činností řádným životem. Soud při úvahách o trestu u obou obžalovaných zohlednil také podle jeho názoru podstatnou skutečnost, a to možnost budoucího ohrožení společnosti ze strany obou obžalovaných. Podle názoru soudu u obou obžalovaných jsou velmi dobré možnosti resocializace a možnost budoucí obdobné, či jiné trestné činnosti ze strany obžalovaných je spíše hypotetická než reálná, i když tuto možnost také nelze vyloučit. Zásadním účelem trestu je vždy ochrana společnosti před pachateli trestné činnosti. U obou obžalovaných pak tato ochrana podle názoru nálezacího soudu nemusí být spojená s uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Rovněž výchovný účel trestu podle názoru soudu daleko lépe zajistí trest, který nebude spojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody, který nevytrhne obžalované z obvyklého prostředí, a nepřeruší rodinné, případně jiné sociální a společenské vazby. Naopak trest, který by byl spojen s přímým trestem odnětí svobody, může u obžalovaných zapříčinit ukončení těchto vazeb a určitou destrukci jejich života, a to jak po sociální, tak společenské a majetkové stránce. Dalším důležitým účelem u ukládaných trestů je otázka generální prevence. V tomto směru soud považuje za zásadní skutečnost stejnorodost trestní politiky tak, aby občané České republiky mohli zhruba odhadnout, jaké budou mít následky konkrétní porušení zákona. V daném případě je pak vcelku zásadní srovnání postižení ostatních osob, které se podílely na trestné činnosti s obžalovanými R.K. a I.B. Osobou, která měla nejvýraznější podíl na trestné činnosti, byl odsouzený A.F., který také svým jednáním způsobil výrazně vyšší škodu než obžalovaní. Odsouzený A.F. byl odsouzen ke shodnému podmíněnému trestu jako výše uvedení obžalovaní K. a B., a k podstatně nižšímu peněžitému trestu, když oba obžalovaní jsou řádově odsuzováni k peněžitému trestu přibližně v násobku sedmkrát až osmkrát více než obžalovaný A.F.. Trest u obžalovaného A.F. podle názoru soudu je zákonný a důvodný s ohledem na jeho postoj při vyšetřování trestné činnosti, protože obžalovaný byl v roli spolupracujícího obviněného a podstatně přispěl k objasnění trestné činnosti všech ostatních osob. Tato skutečnost však nemůže mít takový charakter, aby byl totální nepoměr mezi spolupracujícími obviněnými a ostatními obžalovanými, kteří rovněž své trestné činnosti, byť v odlišném stadiu trestního řízení, litují a prohlásili vinu, což je skutečnost u obou obžalovaných K. a B. Bez prohlášení viny u obou obžalovaných, tedy uvědomění si nepřipustnosti svého jednání, což má výrazný vliv na budoucí

resocializaci, by u obou obžalovaných připadal v úvahu jen trest spojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody, a to trest, který by nebyl ukládán pod dolní hranici zákonné sazby. Je zajisté pravděpodobné, že oba obžalovaní tento postup (prohlášení viny) reálně zvolili ve snaze zajistit si mírnější trest. Pragmaticčnost tohoto postupu podle názoru soudu však lze s vysokou mírou pravděpodobnosti nalézt i u odsouzeného Adama Fabriky. Soud rovněž zohlednil další uložené tresty u ostatních pachatelů; jedná se například o odsouzené L.M. a M.V., kdy při porovnání výše škody a porovnání uložených trestů, a především výše uložených peněžitých trestů, dospívá soud k závěru, že právě celková výměra peněžitých trestů u obžalovaných R.K.a I.B. zákonně odráží dobu prohlášení viny u obou obžalovaných, způsob jejich zapojení do trestné činnosti, jakož i výši způsobené škody. Obžalovaní K. a B. doposud způsobenou škodu neuhradili, většina pachatelů sice uhradila způsobenou škodu České republice, ale například zmiňovaný odsouzený A.F. škodu rovněž neuhradil, takže samotná tato skutečnost nemůže být zásadním podkladem pro ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody u obžalovaných R.K.a I.B..

8. Obžalovanému R.K. byl uložen souhrnný trest dle § 240 odst. 3 trestního zákoníku, a to pod dolní hranici zákonné sazby v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný před spácháním trestné činnosti nebyl odsouzen, ale po spáchání trestné činnosti byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 2, sp. zn. 2 T 79/2019, (č. l. 111537-11554), kdy společně s dalšími dvěma spoluobžalovanými byl odsouzen pro přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle ustanovení § 254 odst. 1 alinea druhá, třetí trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 30 měsíců a dále mu byl uložen trest zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů v obchodních korporacích na dobu 30 měsíců. Obžalovaný danou trestnou činnost spáchal v roce 2016. Odvolání všech obžalovaných i státního zástupce pak bylo zamítnuto usnesením Městského soudu v Praze dne 23. 6. 2023, č. j. 67 To 90/2023–2785, (č. l. 11555–11560). Nálezací soud při rozhodování ve věci neměl k dispozici spis, který je v současné době u Nejvyššího soudu v Brně s ohledem na podané dovolání a doposud není ve věci nařízeno jednání. Obžalovaný, jak bylo výše uvedeno, prohlásil ve věci vinu, svého jednání litoval, přičemž dále uvedl, že již v přípravném řízení byla ze strany obhajoby činěna snaha dosáhnout dohody o vině a trestu se státním zastupitelstvím, která však nebyla realizována s ohledem na velmi vysoký peněžitý trest, který je mimo jeho majetkové možnosti. Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že v současné době je osobou nemajetnou a jeho příjem je přibližně 40 000 Kč měsíčně, který realizuje prováděním karosářských prací, které provádí jako fyzická osoba, tedy sám tyto karosářské práce provádí. K dotazu soudu na darování nemovitosti, kterou vlastnil před trestním řízením, obžalovaný uvedl, že nemovitost, respektive její část, kterou vlastnil, daroval své družce a podle jeho názoru tato nemovitost mohla mít o hodnotu 3 miliony Kč. Při úvahách o trestu soud nejprve konstatuje, že u obžalovaného jsou podmínky pro uplatnění postupu podle § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný sice prohlásil vinu teprve v řízení před soudem, jde však o reálné a zákonné prohlášení viny. Lze konstatovat, že v drtivé většině trestních řízení, kde dochází k prohlášení viny, je prohlášení viny motivováno především snahou dosáhnout nižší trest, než z důvodu jiných pohnutek, typu zásadní změny vzorce chování; u majetkové trestné činnosti obdobného charakteru jako trestná činnost výše uvedená pak podle názoru soudu je skutečná a reálná lítost nad svým jednáním, která by byla spojena se změnou hodnotového systému pachatele spíše vzácná a jedná se především o pragmatické chování pachatele. Tato skutečnost souvisí s psychikou konkrétních osob, kdy z psychiatrické a psychologické literatury lze dovodit ukončení zformování osobnosti člověka přibližně do třiceti let věku, což je většinový názor v rámci dané problematiky. Část názorů hovoří o možnosti pozdějšího formování maximálně do čtyřiceti let věku, část jiných názorů, a to nikoliv nevýrazných, však hodnotí ukončení formování osobnosti ve věku pěti až sedmi let. V rámci ukončení formování osobnosti je rovněž relativně stabilizován hodnotový žebříček této osobnosti, včetně vztahu k porušování závazných pravidel. Možnost resocializačního působení trestu na osobu pachatele, kdy trest by měl zajistit změnu osobnosti pachatele, je tak podle názoru

nalézacího soudu spíše iluzorní a podle názoru soudu by trest měl působit na pachatele především ve smyslu zdůraznění nevýhodnosti páčání trestné činnosti a působit tak na pragmatickou stránku pachatele. Soud v tomto směru poukazuje již na starořeckého filozofa Prótagorase (485–415 před Kristem), podle kterého trestní spravedlnost by neměla být založena na pomstě, či odplatě. Cílem jakéhokoliv trestu by mělo být odradit zločince a další od páčání dalších zločinů. Při úvahách o trestu u obžalovaného R.K. soud, jak je výše uvedeno, dospěl k závěru o zákonnosti postupu dle § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a obžalovanému uložil trest odnětí svobody pod dolní hranici zákonné sazby. Jak je rovněž výše uvedeno u obžalovaného i u spoluobžalovaného soud nemá výraznější obavy z opakování trestné činnosti, či páčání jiné trestné činnosti. Oba obžalovaní jsou racionální, pragmatičtí pachatelé trestné činnosti a nynější trestní řízení i postup orgánů činných v trestním řízení, jakožto i uložený trest, který je uveden výše, by měl oba obžalované odradit od páčání trestné činnosti. Motivací obou obžalovaných při páčání trestné činnosti byla jednoznačně snaha získat finanční zisk. Při podobné motivaci, pak největším trestem je zajisté velmi citelná finanční újma, která by sice ve smyslu § 68 trestního zákoníku neměla vést k majetkové destrukci pachatele, ale v tomto směru pachatele citelně poškodit. Právě výrazné majetkové tresty při páčání obdobné trestné činnosti by měly vést jak pachatele, tak i veřejnost, která by přemítala nad možností páčání obdobné trestné činnosti k závěru, že konání takové trestné činnosti s ohledem na veškerá rizika je výrazně nevýhodná, a proto by se měly jak budoucí pachatelé, tak veřejnost nedopouštět takové trestné činnosti. Soud, pokud se týká obžalovaného R.K., obžalovanému uložil trest odnětí svobody ve výši, která umožňuje nespojit trest s přímým výkonem trestu odnětí svobody a obžalovanému tak uložil trest odnětí svobody ve výměře tří let, který podmíněně odložil na zkušební dobu v délce pěti let, přičemž obžalovaný v této zkušební době, která je stanovena na horní hranici zákonné sazby, měl prokázat svým řádným životem oprávněnost uložení tohoto pro jeho osobu výhodného trestu. Obžalovanému pak soud uložil trest zákazu činnosti, a to s ohledem na ukládání souhrnného trestu stejný, jak byl obžalovanému uložen Obvodním soudem pro Prahu 2. Obžalovanému při zohlednění jeho finančních možností pak uložil peněžitý trest, kdy vycházel nejenom z majetkových příjmů obžalovaného, ale i z pravděpodobných majetkových možností obžalovaného. Peněžitý trest byl stanoven ve výměře 500 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 6 000 Kč, tedy v celkové výměře 3 000 000 Kč, což s ohledem na celkové majetkové poměry obžalovaného je podle názoru soudu přiměřený trest, a to i ve smyslu zákonné pohružky v případě nezaplacení takto uloženého trestu. Soud z důvodu uložení souhrnného trestu současně zrušil výrok o trestu týkající se obžalovaného R.K. výše citovaného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

9. Obžalovanému I.B. byl uložen trest dle § 240 odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovanému také nebyl uložen trest, který by byl spojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody, přičemž úvahy, na základě kterých soud rozhodl o trestech, které jsou uvedeny výše, jsou obdobné jako u obžalovaného K. a soud je proto nebude opakovat. Oproti obžalovanému K. však u obžalovaného I.B. je nutno zdůraznit podstatně nižší způsobenou škodu, která je při hranici škody velkého rozsahu stanovené ustanovením § 138 trestního zákoníku. Obžalovaný také oproti spoluobžalovanému K. spáchal jen jeden trestný čin a není mu ukládán souhrnný trest, protože nebyl v mezidobí odsouzen. Jedná se tak o trestnou činnost jednoznačně nižší společenské škodlivosti. Obžalovaný I.B., stejně jako spoluobžalovaný R.K., prohlásil vinu týkající se samotné trestné činnosti i právní kvalifikaci. Vina sice byla prohlášena až ve stadiu řízení před soudem, ale na počátku dokazování, takže nikoliv až po provedeném dokazování. Na straně druhé důkazní situace ve věci podle názoru soudu je vcelku jednoznačná. Okolnostmi doby prohlášení viny se soud zabýval již výše a na tyto úvahy lze plně odkázat. Podle názoru soudu u obžalovaného I.B. je zcela zákonné a důvodné s ohledem na prohlášení viny a jeho dosavadní bezúhonný život aplikovat ustanovení § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. U obžalovaného soud neshledává skutečnosti nebo okolnosti, které by mohly naznačovat jakékoliv nebezpečí ze strany obžalovaného v rámci

možného budoucího porušování zákona. U obžalovaného tak účelu trestu rozhodně lze dosáhnout trestem, který nebude spojen s přímým výkonem trestu odnětí svobody. Obžalovanému soud proto uložil trest odnětí svobody v trvání tří let, tedy trest nejvyšší, kde je možno podmíněně odložit výkon tohoto trestu, a stanovil současně zkušební dobu na samé horní hranici zákonné sazby. Obžalovanému pak při zvážení jeho majetkových poměrů a vysoce pravděpodobné úhradě škody stanovil přiměřený peněžitý trest ve výměře 500denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 7 000 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 3 500 000 Kč. Takto uložený trest považuje soud za přiměřený a odpovídající kritériím ustanovení § 68 trestního řádu. Obžalovaný se trestné činnosti dopouštěl v pozici statutárního orgánu společnosti XXXXX a s ohledem na charakter trestné činnosti a postavení obžalovaného v době páchaní trestné činnosti, pak soud obžalovanému také uložil trest zákazu činnosti, který je specifikovaný ve výrokové části tohoto rozsudku, a to v prvé polovině zákonné sazby, blíže středu, kdy takto uložený trest jednak zamezí možnost obžalovanému působit v obdobné pozici po dobu výkonu trestu, jednak stejně jako ostatní tresty, je výchovným prvkem při působení na veřejnost.

10. K adheznímu řízení se řádně připojil poškozený český stát, zastoupený finančním úřadem, a to s částkou, která je jako škoda uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Následně v průběhu řízení částka byla ze strany zmocněnce poškozeného snížena o 300 000 Kč, které na škodě byly reálně zaplacené. Obžalovaný B. následně předložil soudu doklad o zaslání dalších 100 000 Kč na účet finančnímu úřadu. Ze strany obžalovaných byla namítána nemožnost zavázat fyzické osoby k náhradě škody s ohledem napáchání trestné činnosti prostřednictvím právnických osob. V tomto směru lze poukázat na usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. 15 Tdo 902/2013, publikované pod číslem 39/2014 Sb. V daném usnesení Nejvyšší soud uvedl, že ačkoliv je výše zkrácené daně zásadně nárokem, který nelze přiznat v trestním řízení v rámci adhezního výroku, tato skutečnost neznamená, že pachatelům trestného činu podle § 240 trestního zákoníku nemůže být náhrada způsobené škody uložena z titulu zákonného ručení statutárního orgánu za závazky společnosti, jestliže odpovědný člen představenstva škodu způsobenou společností neuhradil a věřitelé nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti pro její platební neschopnost nebo z důvodu, že společnost zastavila platby. K takovým situacím může dojít tehdy, jestliže je evidentní, že pachatel jako osoba jednající za právnickou osobu zkrátil daň z příjmu (nebo jinou daň) této právnické osoby, vůči které sice finanční úřad vydal platební výměr, jímž právnické osobě doměřil zkrácenou daň, ale je zřejmé, že platební výměr je nevykonatelný, protože právnické osoba nemá žádný majetek, na který by bylo možno vést exekuci. Ručitelský závazek člena statutárního orgánu na základě kterého by mohl být v adhezním řízení zavázán k náhradě způsobené škody, nebo k vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle § 240 trestního zákoníku (případně podle § 241 trestního zákoníku) do 31. 12. 2013 zakotven v případě společnosti s ručením omezeným za použití § 135 odst. 2 zákona č. 513/1991 obchodního zákoníku. Od 1. 1. 2014 je ručitelský závazek stanoven v § 159 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb. Občanského zákoníku, a to pro všechny právnické osoby soukromého práva. Uvedené závěry lze stáhnout i na případy neoprávněného vylákání výhody na daní ve smyslu § 240 trestního zákoníku (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2020 sp. zn. 4 Tdo 1430/2019). Oprávněnost uplatněného nároku vůči fyzickým osobám, kterým vznikl ručitelský závazek, jakožto i právnické osobě XXXXX je tak dán objektivním faktem, že finanční správa nemůže v současnosti využít žádných prostředků směřujících vůči společnosti DR plus s. r. o. k nápravě stavu, který nastal v důsledku neoprávněného vylákání nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty, přičemž s ohledem na dosavadní stav daňového řízení nemůže reálně vymáhat dané finanční prostředky od společnosti XXXXX, protože v současnosti ještě reálně a pravomocně nepřešla daňová povinnost od subjektu DR plus s. r. o. na nástupnický daňový subjekt XXXXX. Za tohoto stavu věci proto nalézací soud zavázal společně a nerozdílně oba obžalované R.K.a I.B. a dále právnickou osobu XXXXX zaplatit na náhradě škody poškozené České republice zastoupené Finančním úřadem pro Zlínský kraj částku 13 695 032 Kč, tedy částku, která doposud

minimálně na škodě nebyla uhrazena, přičemž současně nalézací soud konstatuje, že daná škoda byla způsobena trestnou činností všech obžalovaných, kteří jsou zavázáni k náhradě škody tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Se zbytkem nároku na náhradu škody pak poškozený český stát odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.).

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 10. června 2024

JUDr. Radomír Koudela v. r.
předseda senátu